

Vyvěšeno dne: 12. 12. 2025

Svěšeno dne: 26. 12. 2025

Vendula Kuriálová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. Miloš Doubrava**, bytem Táboritská 834, Kolín IV., zastoupený Mgr. et. Mgr. Bedřichem Fialou, advokátem se sídlem Politických vězňů 98, Kolín III., proti žalovanému: **Městský úřad Semily**, se sídlem Riegrovo náměstí 63, Semily, **za účasti**: ČEZ Distribuce, a.s., se sídlem Teplická 874/8, Děčín IV – Podmokly, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2025, č. j. 30 A 16/2024-140,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 9. 8. 2022 Městskému úřadu Semily, stavebnímu úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) návrh na zahájení řízení o odstranění liniové stavby nadzemního vedení vysokého napětí VN 35 kV, umístěné na pozemcích č. 217, 808/5, 808/8, 810, 813, 814, 815, 816/3, 2527, 2529, v k. ú. Sklenařice, obec Vysoké n. Jizerou (dále také jen „stavba“). Žalobce je vlastníkem nebo spoluvlastníkem uvedených pozemků; osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem stavby. Podle žalobce se jedná o stavbu zřízenou bez stavebního povolení a na cizím pozemku, osoba zúčastněná na řízení přitom věděla, že je stavba umístěna pozemcích žalobce, a přesto v roce 2016 nahradila stávající stavbu novou, opět bez stavebního povolení. S ohledem na uvedené nemůže žalobce předmětné pozemky užívat ke stavebním účelům.

[2] Dne 22.3.2023 žalobce požádal správní orgán I. stupně o sdělení, v jakém stádiu se návrh nachází. Správní orgán I. stupně informoval žalobce, že byla svolána prohlídka na místě samém. Kontrolní prohlídka proběhla dne 20. 4. 2023, při které bylo zjištěno, že přes výše uvedené pozemky je vedena liniová stavba elektrického vedení 35 kV na betonových podpěrných sloupech.

Správní orgán I. stupně nezjistil, že by elektrické vedení bylo vedeno v jiné trase než dříve. V návaznosti na výsledek prohlídky žalobce předložil listinu o výměně vodičů a podpěrných bodů stavby, a připomněl, že vlastníky dotčených pozemků byli již jeho právní předchůdci.

[3] Následně podal žalobce dne 23. 11. 2023 žalovanému návrh na převzetí věci na místo nečinného správního orgánu podle § 80 odst. 4 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný dopisem ze dne 5. 1. 2024 vyzval správní orgán I. stupně, aby se k věci vyjádřil. Správní orgán I. stupně v odpovědi ze dne 8. 1. 2024 sdělil, že v případě posuzované stavby neshledal porušení stavebních předpisů. Žalovaný na základě uvedeného neshledal správní orgán I. stupně nečinným, o čemž žalobce vyrozuměl ve sdělení ze dne 16. 1. 2024, č. j. KÚLK 4319/2024-OSŘ.

[4] Žalobce se **žalobou** na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) podanou nejprve u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, postoupené Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), domáhal vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce na odstranění stavby.

[5] Krajský soud v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2025, č. j. 5 As 134/2024-25, vydal dne 3. 2. 2025 usnesení, kterým dal žalobci možnost, aby ve stanovené lhůtě změnil žalobní typ ze žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

[6] Žalobce podáním ze dne 26. 3. 2025 upravil žalobní petit, kterým se nově domáhal toho, aby krajský soud určil, že nezahájení řízení z moci úřední o návrhu žalobce na odstranění stavby je nezákonným zásahem do jeho práv. A současně aby soud žalovanému přikázal řízení o nařízení odstranění stavby zahájit.

[7] **Krajský soud** žalobu usnesením označeným v záhlaví odmítl jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] s odůvodněním, že žalobce dlouhodobě pokojně akceptoval stav, jehož nápravy se podanou žalobou domáhal.

[8] V návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud posuzoval, po jakou dobu žalobce věděl o existenci stavby na pozemku v jeho vlastnictví. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že o povolení stavby rozhodl Městský úřad Semily v roce 1972. V roce 2016 došlo k rekonstrukci stavby, kdy byla provedena výměna sloupů. Současně soud ze správního spisu zjistil, že žalobce je vlastníkem většiny pozemků již od roku 2001.

[9] Soud na základě uvedeného konstatoval, že žalobce podal podnět k zahájení řízení o odstranění stavby dlouho poté, co stavba stála, resp. co byla rekonstruována. O jejím umístění na svých pozemcích, jakož i o její rekonstrukci v roce 2016, přitom musel mít jako vlastník pozemků, na nichž se stavba nachází, jistě povědomost. Pokud nikoliv, považoval by to soud za projev toho, že žalobce dříve nebyl dostatečně bdělý a aktivní. Daný stav tedy žalobce dlouhodobě přijímal a nikterak proti němu až do roku 2022 nebrojil.

[10] Žalobu tak soud vyhodnotil ve smyslu § 85 s. ř. s. jako nepřipustnou, proto se věci nezabýval věcně, včetně tvrzení žalobce, jím předložených podkladů, tvrzení žalovaného a osoby zúčastněné na řízení a včetně skutkových okolností vztahujících se ke stavbě.

pokračování

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu **kasační stížnost** z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[12] Závěr krajského soudu, že stěžovatel dlouhodobě pokojně přijímal a akceptoval stav existence liniové stavby na svých pozemcích, není v souladu se skutečností. Stěžovatel namítá, že liniová stavba byla zřízena v roce 1972. Z povahy věci je zřejmé, že do roku 1990 žalobce ani jeho právní předchůdci (kteří navíc byli tzv. kulaci) proti této stavbě nemohli nic činit, zejména když tehdy s nimi Městský úřad v Semilech, odbor výstavby a územního plánování, nejednal. Nejednal s nimi ani Okresní národní výbor v Semilech, odbor výstavby a územního plánování, který vydal stavební povolení.

[13] Stěžovatel nepopírá, že je vlastníkem většiny pozemků, na kterých je liniová stavba umístěna. Nicméně pro stěžovatele má a měl největší význam pozemek parc. č. 2527 o výměře 215 m², zapsaný na LV 325 v katastru nemovitostí pro obec a k. ú. Vysoké na Jizerou. Stěžovatel je spoluvlastníkem tohoto pozemku z 8/9. Tento pozemek vydal pozemkový úřad až 29. 6. 2015; řízení trvalo od roku 1992. Bez spoluvlastnictví cesty nemohl stěžovatel přistoupit ke stavbě domu, jak zamýšlel. V prodlení byl proto především Krajský pozemkový úřad v Liberci. Do té doby nemohl stěžovatel s pozemky účinně nakládat, a proto také historii vzniku liniové stavby zvláště nezkoumal. Do vydání cesty byly předmětné pozemky pro něho prakticky bezcenné, nevyužitelné, zejména když cenu znehodnocovala předmětná liniová stavba.

[14] Dne 12. 7. 2016 se stěžovatel dozvěděl, že osoba zúčastněná na řízení připravuje tzv. opravu uvedené liniové stavby. Nejednalo se však o opravu, ale o novou stavbu, neboť osoba zúčastněná na řízení vytrhala patky sloupů a postavila nové vedení. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 167/2014, či sp. zn. 30 A 103/2014 (posledně uvedená sp. zn. žádnému rozsudku NSS neodpovídá-pozn. NSS). Teprve od 12. 7. 2016 by snad bylo možno teoreticky uvažovat o nečinnosti stěžovatele. Stěžovatel však popírá, že by nejednal nebo byl nečinný. Naopak, od roku 2016 jednal o náhradní trase stavby s osobou zúčastněnou na řízení, ta mu však sdělila, že liniovou stavbu přeloží (nově zřídí) na jiných pozemcích, pokud to stěžovatel zaplatí. Tento požadavek však byl nedůvodný, neboť nová stavba na nových pozemcích (tzv. přeložka) by finančně byla zhruba stejně nákladná, jako stavba nové liniové stavby na pozemcích stěžovatele. Po vyčerpání všech možností jednání osobou zúčastněnou na řízení, začal stěžovatel jednat se správními orgány, posléze soudem.

[15] S ohledem na uvedené stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné; v posuzované věci nebyly splněny podmínky, které dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 88. Pokud by se soud zabýval všemi předloženými důkazy, ve všech souvislostech, nemohl by dospět k závěru, že žaloba je nepřipustná. Stěžovatel připouští, že se krajský soud nemohl zabývat průtahy ve vydání cesty stěžovateli, avšak klást mu za vinu průtahy a smíření se s liniovou stavbou na svých pozemcích, je nepřiměřené vzhledem k délce restitučního řízení.

[16] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** plně ztotožnil s napadeným usnesením. Žalovaný má za to, že krajský soud hodnotil činnost, resp. nečinnost, stěžovatele a jeho právních předchůdců odpovídajícím způsobem, tj., že dlouhodobě a pokojně přijímali stavbu distribuční soustavy. Závěru krajského soudu pak odpovídá i tvrzení stěžovatele v samotné kasační stížnosti (bod 5), kdy přiznává, že do nabytí vlastnického práva k pozemku parc. č. 2527 v k. ú. Sklenařice

a obci Vysoké nad Jizerou byly tyto jeho ostatní pozemky pro něho „*prakticky bezcenné, nevyužitelné*“, protože s nimi nemohl „*účinně nakládat*“. Jak plyne z textu kasační stížnosti, účinným nakládáním s pozemky má stěžovatel na mysli jejich využití ke stavbě domu.

[18] Žalovaný má za to, že právě takový přístup svědčí závěru, že stěžovatel nebyl dostatečně bdělý a aktivní, aby se bránil před tvrzeným zásahem bezprostředně poté, co k němu došlo, resp. poté, co zjistil, že k němu došlo, nikoli aby se bránil až poté, kdy se jemu subjektivně jeví jako dostatečně potřebné se zásahu bránit – tedy až v době, v níž shledá, že má pro dotčené pozemky ze svého pohledu dostatečné a smysluplné využití.

[19] Argumentuje-li stěžovatel tím, že dotčený pozemek parc. č. 2527 je klíčový pro přístup k dalším pozemkům ve vlastnictví stěžovatele, pak jsou v právním řádu i jiné právní instituty, které by stěžovateli mohly sloužit k zajištění využití tohoto pozemku - např. služebnost cesty, institut nezbytné cesty či institut veřejně přístupné účelové komunikace. Z kasační stížnosti neplyne, že by stěžovatel zajištění přístupu na další pozemky ve svém vlastnictví přes pozemek parc. č. 2527 řešil i jinak.

[20] V neposlední řadě pak žalovaný ve shodě s krajským soudem upozorňuje na délku doby od rekonstrukce liniové stavby do doby zaslání podnětu správnímu orgánu I. stupně, která je cca 6 let. Byť v této době stěžovatel projednával odstranění či přeložku liniové stavby s jejím vlastníkem, neučinil během této doby vůči příslušnému správnímu orgánu žádný podnět.

[21] Žalovaný má za to, že kasační stížnost není důvodná a navrhuje ji zamítnout.

[22] Osoba zúčastněná na řízení (OZNŘ) ve **vyjádření** ke kasační stížnosti konstatuje, že soud v napadeném usnesení správně vyhodnotil nepřipustnost podané žaloby, a to zcela v souladu s dotčenými právními předpisy i judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu. Usnesení tak netrpí stěžovatelem namítanou vadou nezákonnosti.

[23] Současně osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na dílčí nesprávnosti v kasační stížnosti. Tvrdí-li stěžovatel, že nejcitelněji a nejvážněji pociťuje tvrzený nezákonný zásah vůči pozemku - přístupové cestě k dalším nemovitostem ve (spolu)vlastnictví stěžovatele, pak označení tohoto pozemku v kasační stížnosti je neurčité. Podle údajů v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Semily, existuje: pozemek parc. č. 2527 v k. ú. Sklenařice, obec Vysoké nad Jizerou, o výměře 608 m², zapsaný na listu vlastnictví č. 344, jehož spoluvlastníkem s podílem 8/9 je stěžovatel, přičemž zařízení distribuční soustavy prochází přes západní okraj tohoto pozemku; a pozemek parc. č. 2529 ve stejném k. ú., o výměře 215 m², zapsaný na listu vlastnictví č. 325, jehož spoluvlastníkem s podílem 1/2 je stěžovatel, přičemž zařízení distribuční soustavy prochází pouze nepatrně přes jižní okraj tohoto pozemku. Z obsahu kasační stížnosti tak není seznatelné, kterou nemovitost stěžovatel popisuje, protože při její identifikaci směšuje údaje obou uvedených pozemků, a nelze tedy vůbec přezkoumat opodstatněnost námitky rozporující závěr soudu o stěžovatelově nečinnosti.

[24] Osoba zúčastněná na řízení dále upozorňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti opětovně nesprávně popisuje povahu rekonstrukce části linky nadzemního vedení vysokého napětí v roce 2016. V daném případě se nejednalo o novou stavbu provedenou bez příslušného veřejnoprávního povolení, ale o výměnu vedení technické infrastruktury ve smyslu § 79 odst. 2 písm. s) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění účinném ode dne 1. ledna 2013 do dne 31. prosince 2023, která žádné veřejnoprávní projednání

pokračování

před příslušným stavebním úřadem nevyžadovala. Vzhledem k tomu, že OZNŘ žádnou (nepovolenou) novou stavbu nerealizovala, ale prováděla pouze výměnu, nebyl dán žádný právně relevantní důvod k tomu, aby nesla náklady na přemístění (rekonstruované) části linky nadzemního vedení vysokého napětí pryč z pozemků ve (spolu)vlastnictví stěžovatele. Toto stanovisko OZNŘ bylo po celou dobu od provedení výměny neměnné a stěžovatel nevyvinul žádnou aktivitu, ani nepředložil žádné podklady, které by uvedené závěry mohly a měly jakkoli modifikovat.

[25] Uvedené skutkové okolnosti tak jen potvrzují správnost závěru soudu, neboť stěžovatel bez dalšího pokojně přijímal a akceptoval existenci povoleně a oprávněně umístěného zařízení distribuční soustavy na pozemcích v jeho (spolu)vlastnictví, a to v části již od roku 2001, v části pak od roku 2016. OZNŘ proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a OZNŘ přiznal náhradu nákladů řízení.

[26] **Nejvyšší správní soud** (NSS) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[27] Úvodem třeba uvést, že stěžovatel napadá usnesení o odmítnutí návrhu. V takovém případě se nelze domáhat přezkumu ve věci samé; předmětem přezkumu může být pouze otázka, zda krajský soud postupoval správně, když návrh stěžovatele odmítl (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004-54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65) lze kasační stížnost proti odmítavému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského (městského) soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012-13). Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[28] Podstatou nyní projednávané věci je tedy otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[29] Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[30] Nejvyšší správní soud v rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, připustil možnost osob dotčených na hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nezačal řízení o odstranění nepovolené stavby, bránit se proti takové faktické nečinnosti správního orgánu právě žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu výše citovaného § 82 a násl. s. ř. s.

[31] Jak ovšem upozorňuje navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, z bodu 88 odůvodnění citovaného rozsudku rozšířeného senátu vyplývá povinnost soudu přihlížet, zda žalobce podáním zásahové žaloby nezneužívá právo, a tedy povinnost soudu přihlížet mimo jiné i k okolnosti dlouhodobé akceptace pokojného stavu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 1 As 105/2023-29, nebo ze dne 31. 1. 2024, č. j. 8 As 84/2023-71). Zkoumání otázky zneužití práva je dle judikatury Nejvyššího správního soudu navazující na rozsudek rozšířeného senátu podmínkou přípustnosti žaloby. Její nesplnění tak znamená, že soud žalobu odmítne dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[32] Stěžovatel nesplnil poslední podmínku přípustnosti zásahové žaloby, kterou stanovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 88 rozsudku č. j. 6 As 108/2019-39. Rozšířený senát zde upozornil na to, že mezi sousedy často existují složité spletné vztahy a „*soud by tak měl zvážit přípustnost zásahové žaloby mimo jiné i v situaci, ve které žalobce dlouhodobě pokojně akceptoval stav, jehož nápravy se nyní domáhá*“.

[33] V nyní posuzované věci krajský soud s ohledem na dlouhodobou akceptaci pokojného stavu stěžovatelem (tzn. stavu, kdy dlouhodobě existuje stavba nadzemního vedení vysokého napětí na pozemcích v jeho vlastnictví, kterou akceptuje) dovodil, že je žaloba nepřipustná a s odkazem na výše uvedenou judikaturu ji odmítl. Krajský soud založil svůj závěr především na obsahu správního spisu a podání účastníků řízení a OZNŘ, z nichž vyplynulo, že stěžovatel podal podnět k zahájení řízení o odstranění stavby dlouho poté, co byla povolena (v roce 1972), resp. co byla rekonstruována (v roce 2016).

[34] Krajský soud správně zohlednil, že stěžovatel proti danému stavu dlouhodobě nijak nebrojil, podnět k zahájení řízení o odstranění stavby podal až v roce 2022. Z toho je zřejmé, že stěžovatel daný stav přijímal. Namítá-li stěžovatel, že pozemek parc. č. 2527 mu pozemkový úřad vydal až v roce 2015, i v takovém případě uplynulo několik let před podáním podnětu stavebnímu úřadu v roce 2022. Obdobně, tvrdí-li stěžovatel, že nebyl nečinný, neboť od roku 2016 jednal o náhradní trase stavby s osobou zúčastněnou na řízení, pak mu nelze přisvědčit, neboť pro svá tvrzení nepředložil žádné podklady kromě informačního sdělení OZNŘ o opravě stavby. Od roku 2016 uplynulo rovněž několikaleté období před podáním podnětu stavebnímu úřadu k nařízení odstranění stavby. Lze tak souhlasit s krajským soudem, že nyní již stěžovateli nelze ochranu poskytnout, neboť dříve nebyl dostatečně bdělý a aktivní (*vigilantibus iura scripta sunt*).

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze připustit narušení dlouhotrvajícího pokojného stavu, a to s ohledem na princip *quieta non movere* (nerušit věci, které jsou v klidu), který je spjat s principem právní jistoty, neboť od zhotovení stavby již objektivně uplynula velmi dlouhá doba (v řádu desítek let). Stěžovatel se domáhal změny pokojného stavu, který v místě panoval již dlouhá léta. Nápravě takového stavu však není možné v souladu s citovaným rozsudkem č. j. 6 As 108/2019-39 poskytnout ochranu. Je třeba především přihlížet k délce akceptace pokojného stavu stěžovatelem; přípustnost žaloby je totiž nutné posuzovat v konkrétních souvislostech dané věci.

[36] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. totiž platí, že v případě, že soud shledá, že nejsou naplněny uvedené podmínky přípustnosti konkrétního typu žaloby, tak ji usnesením odmítne. Krajský soud jasně a přehledně popsal, že bod 88 rozsudku č. j. 6 As 108/2019 - 39 navazuje na podmínky přípustnosti žaloby vyjádřené v bodě 82 a následujících a soud tak má při posuzování přípustnosti žaloby přihlížet i k okolnosti, jako je dlouhodobá akceptace pokojného stavu. K naplnění poslední podmínky však z výše popsaných důvodů nedošlo.

pokračování

[37] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud vyhověl všem požadavkům, které na něj klade závazná judikatura kasačního soudu a nepochybil, pokud shledal, že stěžovatel nenaplnil všechny podmínky přípustnosti žaloby, které stanovil rozšířený senát v rozsudku č. j. 6 As 108/2019 - 39, a v souladu se všemi požadavky žalobu odmítl.

[38] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud doplňuje, že podle § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2023, výměna vedení technické infrastruktury nevyžadovala ani rozhodnutí o umístění stavby a ani ohlášení ke svému provedení. Technickou infrastrukturou se podle § 2 odst. 1 písm. m) bod 2. rozumí: „*vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například (...) trafostanice, (...), komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě*“. Jde tedy o pojmy z oblasti elektroenergetiky, kde je základním předpisem, který pojmy v této oblasti definuje zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů.

[39] Podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona se distribuční soustavou rozumí „*vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV provozovaný držitelem licence na distribuci elektřiny a sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně zařízení pro ukládání elektřiny, je-li plně integrovaným prvkem soustavy, a systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je řížována a provozována ve veřejném zájmu*“.

[40] Obsah pojmu „výměna vedení technické infrastruktury“ je třeba vykládat jak ve vztahu ke smyslu energetického zákona (kdy zákon výslovně konstatuje, že distribuční soustava je řížována a provozována ve veřejném zájmu), tak ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož se údržbou stavby rozumějí *práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její uživatelnost*. Rekonstrukci nadzemního vedení vysokého napětí, tj. výměnu vedení technické infrastruktury je tedy možné označit za údržbu stavby, nikoli její změnu, jak dovozuje stěžovatel.

[41] Argumentuje-li stěžovatel v kasační stížnosti rozsudkem NSS č. j. 10 As 167/2014-51, považuje Nejvyšší správní soud za důležité zdůraznit, že tento rozsudek se nezabýval situací, v níž původní elektrické vedení bylo nahrazeno vedením totožné kvality o shodném napětí a ve stejné trase, ale posuzoval zdvojení stávajícího vedení, a tedy jeho podstatnou kvalitativní změnu (bod 17). Obdobně nejsou pro posouzení daného případu rozhodné ani závěry druhého stěžovatelem odkazovaného rozsudku krajského soudu č. j. 30 A 103/2014-135, v němž byla posuzována výměna dožitých dřevěných obvodových konstrukcí u rekreačního objektu za nové zděné.

[42] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly; proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou

jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, a proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemá právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. prosince 2025

L. S.

JUDr. Lenka Matyášová v. r.
předsedkyně senátu